Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	17Co/352/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6816206192
Dátum vydania rozhodnutia:	15. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Dušan Ďurian
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2018:6816206192.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcov: 1/ E.. Z. U., rod. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v V., č. XXX, 2/ L. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v V., č. XXX a 3/ U.. G. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v V., č. XXX, všetci zastúpení JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom so sídlom v Košiciach, Floriánska č. 16, proti žalovaným: 1/ Alešovi K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v I. republike, P. - M., V X. č. XXXX/X, a 2/ R. pojišťovna, a.s., IČO: 47115971, so sídlom v Českej republike, Praha, Ke Štvanici č. 656/3, zastúpený Mgr. Marianou Leontiev, advokátkou so sídlom v Bratislave, Fraňa Kráľa č. 29, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaniach žalobcov 1/, 2/ a 3/ a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Revúca č.k. 6C/89/2016-144 zo dňa 13.04.2017, ako súdu prvej inštancie, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 8.240,- €, žalobcovi 2/ sumu 8.240,- € a žalobcovi 3/ sumu 4.120,- € (prvý výrok) a vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok) p o t v r d z u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie (tretí výrok) m e n í tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcom 1/, 2/ a 3/ trovy konania pred súdom prvej inštancie z prisúdenej sumy v plnom rozsahu, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalobcov pred súdom prvej inštancie.

Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.").

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 8.240,- €, žalobcovi 2/ sumu 8.240,- € a žalobcovi 3/ sumu 4.120,- €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok) a žalobcom 1/, 2/ a 3/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 48,50 % (tretí výrok).

1.2 Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobcovia 1/ až 3/ sa podanou žalobou voči žalovaným 1/ a 2/ domáhali náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú im bola spôsobená v dôsledku dopravnej nehody zo dňa 09.04.2014 zavinenej žalovaným 1/, pri ktorej utrpela ich dcéra (žalobcovia 1/ a 2/), resp. sestra (žalobca 3/) zranenia nezlučiteľné so životom, v dôsledku ktorých v nemocnici v ten istý deň zomrela; nemajetkovú ujmu spôsobenú smrťou menovanej uplatnili žalobcovia 1/ a 2/ každý po

sume 30.000,- € a žalobca 3/ v sume 20.000,- € a domáhali sa jej voči žalovanému 1/ ako vinníkovi dopravnej nehody a žalovanému 2/ ako poisťovateľovi motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda.

1.3 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého dňa 09.04.2014 spôsobil žalovaný 1/ porušením svojich povinností vodiča motorového vozidla dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej utrpela dcéra žalobcov 1/ a 2/, sestra žalobcu 3/ zranenia, následkom ktorých v rovnaký deň zomrela; za spáchanie prečinu usmrtenia a prečinu ublíženia na zdraví bol žalovaný 1/ právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody; medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný 1/ mal uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného 2/; žalovaný sa všetkým poškodeným písomne aj ústne ospravedlnil; nebohá sediaca vo vozidle na mieste spolujazdca vzadu nebola v čase dopravnej nehody pripútaná bezpečnostnými pásmi, hoci s ohľadom na typ vozidla a jeho rok výroby toto vozidlo muselo byť vybavené bezpečnostnými pásmi aj na zadných sedadlách, pretože príčinou vzniku poranení nebohej bol voľný pohyb jej tela bezprostredne po náraze vo vnútornom priestore motorového vozidla a kontakt jej tela s vnútornými časťami motorového vozidla prudkým vrhnutím tela dopredu medzi predné sedadlá; žalobcovia mali s dcérou, resp. sestrou pekný vzťah, asi jeden a pol roka pred nehodou bývali v spoločnej domácnosti, rodičia sa tešili na vnúčatá a očakávali pomoc v starobe, pre brata bola vzorom, jej smrť všetkých bolestne zasiahla, rodičom sa zhoršil zdravotný stav, bola im diagnostikovaná adaptačná porucha, objavili sa u nich problémy s jedením a spaním, stratila sa radosť zo života, bratovi nebohá pomohla s výberom povolania a pomáhala mu aj finančne, jeho zdravotný stav sa po jej smrti nezmenil.

1.4 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie je vzhľadom na prítomný cudzí prvok na prejednanie a rozhodnutie sporu daná právomoc a príslušnosť súdu a rozhodné je slovenské právo; po podrobnom zhrnutí obsahu právnej úpravy a záverov súdnej praxe ohľadne vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v prípade zásahu do súkromia v dôsledku úmrtia rodinného príslušníka zavineného treťou osobou (škodcom) súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcov 1/, 2/ a 3/ smrť dcéry, resp. sestry intenzívne zasiahla a vznikol im nárok na náhradu nemajetkovej ujmy; po podrobnom zhodnotení všeobecných záverov súdnej praxe ohľadne kritérií ovplyvňujúcich výšku nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie zdôraznil, že „stanovenie podobného následku v podobných prípadoch je práve základnou úlohou judikatúry, preto je potrebné tiež vychádzať z výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá bola priznaná pozostalým poškodeným v podobných prípadoch", keď po komparácii výsledkov súdnych sporov o náhradu nemajetkovej ujmy dospel k záveru, že „v prípadoch smrti príbuzného spôsobenej dopravnou nehodou zavinenou z nedbanlivosti, výška náhrady nemajetkovej ujmy pre rodičov býva stanovená v rozpätí od 8.000,- € do 25.000,- € a pre súrodencov v rozpätí od 2.000,- € do 15.000,- €"; v záujme dosiahnutia porovnateľnej výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy v podobných prípadoch súd prvej inštancie argumentoval v prospech zavedenia „základného odškodnenia v sume, ktorá by zodpovedala pravidelným štandardným následkom, a ktorá by ďalej mohla byť v určitom rozpätí upravovaná s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu podľa toho, či vzniknuté následky sú ťažšie alebo ľahšie ako štandardný prípad, alebo podľa toho či sú zistené aj iné okolnosti, ktoré treba vziať do úvahy"; v tejto súvislosti dospel k záveru, že „pre žalobcov 1/ a 2/ ako najbližších príbuzných v prvom stupni príbuzenstva by takáto základná hodnota jednorazového odčinenia duševných útrap plynúcich z narušeného rodinného a sociálneho vzťahu k ich dcére charakterizovaného úzkou väzbou a intenzívnym citovým putom avšak bez následkov, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako ťažšie, než štandardné, teda pri neutrálnom vyhodnotení rozhodujúcich kritérií vymedzených vyššie, mohla byť stanovená sumou zodpovedajúcou 1000 násobku sumy bodového hodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa zákona č. 437/2004 Z. z. a to práve s ohľadom na blízkosť obsahom a účelom podobných vzťahov pri náhrade škody na zdraví" s tým, že „takto stanovená suma zodpovedá strednému priemeru doteraz priznaných nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy v podobných prípadoch"; pri hodnote jedného bodu náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia pre rok 2014 v sume 16,48 € preto za primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcom 1/ a 2/ považoval súd prvej inštancie sumu 16.480,- € a v prípade žalobcu 3/ po znížení o polovicu z dôvodu druhého stupňa príbuzenstva a nižších následkov smrti sestry a u rodičov sumu 8.210,- €; následne na základe zistenej miery spoluzavinenia nebohej dcéry, resp. sestry žalobcov na vzniku škody v dôsledku nepoužitia bezpečnostných pásov súd prvej inštancie znížil stanovenú náhradu nemajetkovej ujmy pre žalobcov o určenú mieru spoluzavinenia, t.j. u každého o 50 %, keď nárok žalobcov 1/ a 2/ tak predstavoval sumu 8.240,- € a nárok žalobcu 3/ sumu 4.120,- €; historickou a komparatívnou

metódou dospel k záveru, že vybrané právne poriadky nerozlišujú náhradu nemateriálnych druhov škôd ako osobitnú kategóriu odlišnú od práva na náhradu škody, ale za škodu považujú všetky formy negatívnych následkov nedovolených konaní, t.j. ujmu na majetku (veciach a iných právach) ako aj ujmu na osobách; na druhej strane poukázal na to, že tradičné a súčasné právne myslenie na Slovensku vychádza z pojmu škoda ako ujmy, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, keď v tomto ponímaní škodou nie je nemajetková ujma, t.j. taká ujma, ku ktorej došlo v dôsledku porušenia právnej povinnosti v inej ako majetkovej sfére poškodenej fyzickej osoby; súd prvej inštancie dospel k záveru, že takéto oddeľovanie je potrebné principiálne odmietnuť, pretože nemajetková ujma nie je samostatným nárokom vyhraneným voči škode, ale je to iba jeden z druhov škody; nakoľko účelom zákona č. 381/2001 Z. z. je zabezpečiť prostredníctvom povinného zmluvného poistenia náhradu všetkých škôd, ktoré môžu byť dopravnou nehodou spôsobené v celom rozsahu, nie je žiadny rozumný dôvod pre odlišné posudzovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a iných typov a druhov škôd a to najmä s ohľadom na systematické súvislosti a princíp bezrozpornosti právneho poriadku ako logického a konzistentného celku vrátane jeho teleologického a axiologického pozadia (účelov, hodnôt a právnych princípov); výslovné neuvedenie náhrady nemajetkovej ujmy v zákone č. 381/2001 Z. z. predstavuje podľa súdu prvej inštancie otvorenú medzeru v písanom práve, „ktorej dôsledkom je zjavný hodnotový rozpor, pretože pre niektoré druhy a formy škôd zo zákona č. 381/2001 Z. z. vyplýva určitý následok (uspokojenie z rozsahu povinného zmluvného poistenia), kým pre časť nemateriálnej formy škody, t.j. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy takýto následok písané právo priamo nestanovuje; všetky druhy a formy škôd, nemajetkovú ujmu nevynímajúc, by pritom z hľadiska rozsahu uspokojenia nárokov z povinného zmluvného poistenia mali byť posudzované rovnako vzhľadom na ich rovnakú reparačnú a reštitučnú povahu; riešenie vylučujúce akýkoľvek reparačný nárok z rozsahu nárokov uspokojených z povinného zmluvného poistenia by neprešlo ústavným testom proporcionality; preto medzi nároky uspokojované podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. z povinného zmluvného poistenia je potrebné zaradiť na základe analógie aj nemajetkovú ujmu, hoci výslovne v tomto ustanovení uvedená nie je"; k tzv. eurokonformnému výkladu súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-22/12 povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo, preto ak náš právny poriadok uznáva pravidlo, že osoba, ktorá zavinila dopravnú nehodu, je povinná okrem nárokov upravených v § 420 a nasledujúce Občianskeho zákonníka zaplatiť aj nemajetkovú ujmu podľa § 13 Občianskeho zákonníka, potom takýto nárok musí byť tiež uspokojený z povinného zmluvného poistenia; predmetné rozhodnutie súdneho dvora vyjadruje len toľko, že nemajetková ujma z hľadiska svojho účelu a funkcie patrí do rozsahu pojmu náhrada škody a medzi nároky, ktoré prostredníctvom povinného zmluvného poistenia majú byť uspokojené a slovným spojením „ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo" nemal súdny dvor na mysli § 4 zákona č. 381/2001 Z. z., ale § 11 a nasledujúce Občianskeho zákonníka; nakoľko nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v rámci zodpovednosti žalovaného 1/ ako poisteného v našom vnútroštátnom poriadku upravený je (§ 11 a nasledujúce Občianskeho zákonníka), preto v prípade jeho vzniku musí byť uspokojený z povinného zmluvného poistenia.

1.5 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 11, § 13 ods. 1, 2 a 3, § 16 a § 441 Občianskeho zákonníka, na ustanovenia § 4 ods. 2 a 3, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a na ustanovenie § 8 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 4 ods. 1 prvá veta nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 554/2006 Z. z. o povinnom používaní bezpečnostných pásov a detských zadržiavacích zariadení vo vozidlách určitých kategórií; o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. podľa pomeru úspechu vo veci s odôvodnením, že „pre vznik nároku na náhradu trov konania je podstatným len procesný úspech účastníka; žalovaní 1/ a 2/ boli v konaní prevažne úspešní, spoločnou účasťou žalovaných 1/ a 2/ v konaní žalovaným 1/ a 2/ vznikli samostatné nároky na náhradu trov konania; pre určenie rozsahu ich uspokojenia za základ vzal súd pomer celkového úspechu určeného pomerom celkovo žalovanej sumy (80.000,- €) a celkovo prisúdenej sumy (20.600,- €) žalobcom 1/ až 3/; takto stanovený úspech žalovaných 1/ a 2/ predstavuje 74,25 % a ich čistý procesný úspech potom predstavuje 48,50 %; žalobcovia 1/ až 3/ podanou žalobou uplatňovali každý svoje samostatné nároky spoločne, preto aj k

náhrade trov konania súd žalobcov 1/ až 3/ zaviazal spoločne a nerozdielne; žalobcovia 1/ až 3/ sú teda povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 48,50 %".

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali žalobcovia 1/, 2/ a 3/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 10.07.2017 (č.l. 180-184 spisu); rozsudok napadli v celom rozsahu; vyjadrili názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); v prvom rade nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, že suma náhrady nemajetkovej ujmy by mohla byť stanovená ako 1000 násobok sumy bodového hodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, pretože tento záver nevyznieva dostatočne presvedčivo a suma, ktorá vzišla takýmto výpočtom, t.j. 16.480,- € za jeden ľudský život je nepomerne malá; zdôraznili, že nie je vôbec zrejmé, prečo sa súdu javilo byť vhodné hodnotu jedného bodu násobiť práve tisícnásobkom a nie napríklad tisícpäťstonásobkom, resp. iným koeficientom; vyjadrili názor, že podľa doterajšej rozhodovacej praxe súdov pri zohľadnení spoluzavinenia dotknutej osoby sa nemajetková ujma priznáva v rozpätí od 5.000,- € do 50.000,- €, preto suma 16.480,- € sa pohybuje pod bežným priemerom; poukázali aj na skutočnosť, že miera úspechu žalobcov v prípadoch, kedy došlo k porušeniu povinnosti na obidvoch stranách je pri porovnaní žalovanej sumy a skutočne prisúdenej sumy v rozsahu 71,12 % zo žalovanej sumy; vyjadrili preto názor, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil výšku nemajetkovej ujmy, ktorú považoval za primeranú a napriek tomu, že sa opieral o ustálenú rozhodovaciu prax súdov nerozhodol v súlade s ňou, nakoľko priemerná suma priznávaná súdmi krátená podľa okolností jednotlivých prípadov sa pohybuje na úrovni viac ako 18.000,- €, t.j. suma krátená podľa okolností prípadu je vyššia ako samotná suma, ktorú považoval súd za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy pred krátením (zohľadnením spoluzavinenia); nakoľko minimálne výšky poistného krytia predstavujú 1 milión eur na poškodeného alebo 5 miliónov eur na nehodu bez ohľadu na počet poškodených neexistuje racionálny dôvod na priznávanie takto podhodnotených náhrad nemajetkovej ujmy, ktoré sú súčasťou poistného krytia; na základe uvedeného vyjadrili názor, že súd prvej inštancie určil výšku nemajetkovej ujmy nesprávne, keď neprihliadol na ustálenú rozhodovaciu prax súdov a predvídateľnosť súdneho rozhodnutia; uplatnené sumy nie sú v žiadnom prípade pre žalovaných neprimerané alebo šikanózne a nie sú spôsobilé privodiť im akúkoľvek ujmu; poukázali aj na to, že v trestnom konaní nebolo predmetom dokazovania, či poškodená bola alebo nebola pripútaná bezpečnostným pásom, resp. neexistuje objektívny stopercentný dôkaz o skutočnosti, že poškodená nemala byť pripútaná bezpečnostným pásom, preto odmietli skutočnosť, že by ich svedomitá a poctivá dcéra, resp. sestra tak, ako ju poznajú, nebola pripútaná bezpečnostným pásom, pretože žiadnu jazdu v aute, či už ako vodič alebo spolujazdec, nezačala bez použitia bezpečnostných prvkov vo vozidle; uzavreli, že táto skutočnosť nebola podstatným predmetom v trestnom konaní, preto by nemala byť riešená ani v tomto konaní, preto odmietli akékoľvek krátenie ich nároku za spoluzavinenie nehody s následkom smrti nebohej; nakoniec žalobcovia nesúhlasili ani s rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania žalovaných; vyjadrili názor, že aj keď procesný predpis nemá obdobné ustanovenie ako § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016, zásadu úspechu je potrebné po novom aplikovať aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu, pretože v týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku; v týchto prípadoch je základným nárokom samotná skutočnosť, či bolo zasiahnuté do žalobcom tvrdeného práva a samotná výška sumy je následne už len druhotnou (nadväzujúcou) skutočnosťou; preto navrhli, aby im súd priznal nárok na náhradu trov konania, avšak výlučne z prisúdenej sumy, keď takýto postup je odôvodniteľný interpretáciou pojmu „úspech vo veci" podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p., keďže ten skúma právny základ a nie výšku priznaného nároku; na základe uvedeného navrhli zmenu napadnutého rozsudku v zmysle vyhovenia žalobe v plnom rozsahu, resp. zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal aj žalovaný 2/ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie zo dňa 01.08.2017 (č.l. 192-198 spisu); rozsudok napadol v celom rozsahu vo vzťahu k jeho osobe; dôvodom odvolania bolo nesprávne právne posúdenie jeho vecnej legitimácie v spore (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); argumentoval, že v spore nie je pasívne vecne legitimovaný, pretože poisťovňa nemôže byť pasívne legitimovaná pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do osobných práv žalobcov; vyjadril názor, že snahou súdu prvej inštancie bolo

prelomenie doterajšej súdnej praxe, ktorá je založená na zamietaní nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv (poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/168/2009 zo dňa 20.04.2011); po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-22/12 B. zo dňa 24.10.2013 niektoré súdy začali nesprávne eurokonformne vykladať zákon č. 381/2001 Z. z. (rovnako ako to navrhujú žalobcovia) v prospech pasívnej legitimácie poisťovní v takýchto sporoch a zaväzovali ich na náhradu nemajetkovej ujmy; poisťovne s touto rozhodovacou praxou niektorých súdov nesúhlasili a za pravdu im dalo rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/301/2012 zo dňa 31.03.2016, ktorý jednoznačne judikoval, že poisťovni nesvedčí pasívna vecná legitimácia v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv žalobcov spôsobený úmrtím ich blízkej osoby pri dopravnej nehode; žalovaný 2/ sa plne stotožnil s argumentáciou uvedeného rozsudku najvyššieho súdu, podľa ktorej nie je pasívne vecne legitimovaný v spore nakoľko pojem škoda podľa zákona č. 381/2001 Z. z. nezahŕňa aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých a teda náhrada nie je predmetom poistného krytia; úmyslom zákonodarcu pri stanovení rozsahu povinného zmluvného poistenia nebolo zaradiť do neho aj nárok pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 11 a § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nejedná sa ani o takúto rozširujúcu transpozíciu smernice do nášho právneho poriadku; na povinné zmluvné poistenie sa Občiansky zákonník aplikuje len ak zákon č. 381/2001 Z. z. neustanovuje inak; zákon č. 381/2001 Z. z. upravuje náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorových vozidiel; Občiansky zákonníka do pojmu škoda nezahrňuje aj nemajetkovú ujmu; legislatíva ani právna teória neoznačuje osobu, ktorej osobnostné práva boli porušené za „poškodenú osobu", súčasne podľa zákona č. 381/2001 Z. z. poškodeným je ten, kto utrpel škodu a má nárok na náhradu škody, nie nemajetkovú ujmu; preto nemožno dospieť k inému záveru, že povinným zmluvným poistením je krytá výlučne škoda a nie nemajetková ujma za zásah do osobnostných práv v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka; nakoľko nemajetková ujma pozostalých po obeti dopravnej nehody podľa § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka nie je obsiahnutá v rozsahu povinného zmluvného poistenia, nie je v spore pasívne vecne legitimovaný; okrem toho pri nárokoch podľa § 13 Občianskeho zákonníka je možné uplatňovať nemajetkovú ujmu len voči osobe, ktorá sa zásahu do osobnosti dopustila, čo v jeho prípade nie je splnené; pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-22/12 F.zo dňa 24.10.2013 podľa neho sa majú motorové smernice vykladať tak, že povinné zmluvné poistenie má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné vo veci samej, t.j. súd uviedol len to, ako by mala úprava tejto otázky vo vnútroštátnej úprave v súlade s komunitárnou úpravou vyzerať a nie aj to, či v rámci vnútroštátnej úpravy poistného krytia povinného zmluvného poistenia je zahrnutá aj náhrada nemajetkovej ujmy spôsobená blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode alebo nie; keďže slovenské právo neupravuje uplatnenú nemajetkovú ujmu spôsobenú blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode v rámci úpravy zodpovednosti poisteného za škodu, nie je potrebné, aby tento nárok bol zahrnutý v poistnom krytí povinného zmluvného poistenia; zdôraznil, že smernice upravujúce povinné zmluvné poistenie nemajú priamy účinok vo vzťahu medzi jednotlivcami (súkromnými subjektmi), ktorý možno preklenúť eurokonformným výkladom iba v prípade potreby interpretácie vnútroštátneho právneho predpisu v súlade so smernicou; eurokonformný výklad vnútroštátneho práva nie je možné aplikovať v prípadoch, keď členský štát neprijal včas opatrenia potrebné pre vykonanie smernice alebo prijal opatrenia, ktorú sú s ňou v rozpore alebo vnútroštátne transpozičné ustanovenia nie sú aplikované v súlade s výsledkom smernice, keď práve takýto prípad nastal a je popísaný v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-22/12 XXX/ XXXX ohľadne transpozície motorových smerníc do vnútroštátneho poriadku Slovenskej republiky; eurokonformný výklad má svoje hranice určené princípom právnej istoty, ktorý musí byť dodržaný aj v prípade použitia tohto výkladu, keď odvolanie sa na princíp právnej istoty by malo vnútroštátnym súdom umožniť, aby neboli nútené do výkladu vnútroštátneho práva, ktorý ide nad rámec toho, čo môže jednotlivec legitímne očakávať; aj keď nepriamy účinok smernice môže zájsť ďalej ako účinok priamy, právne princípy na čele s princípom právnej istoty musia byť plne rešpektované; poukázal aj na to, že právny vzťah povinného zmluvného poistenia bol v tomto prípade založený dňa 24.05.2013, t.j. v čase pred zverejnením rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-22/12 B., preto prípadný eurokonformný výklad zákona č. 381/2001 Z. z. by odporoval princípu právnej istoty, pričom by súčasne retroaktívne zasahoval do existujúcich vzťahov povinného zmluvného poistenia, čo by odporovalo princípu právneho štátu; vyjadril názor, že aplikácia eurokonformného výkladu zákona č. 381/2001 Z. z. by viedla k tomu, že poisťovne by museli poškodeným uhrádzať poistné plnenie (nemajetkovú ujmu) bez toho, aby takéto plnenie bolo kryté legitímne dojednaným poistným v poistnej zmluve s poistníkom; na

základe uvedeného navrhol zrušenie napadnutého rozsudku a „zastavenie konania v časti týkajúcej sa žalovaného 2/".

2.3 Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ vo vyjadrení zo dňa 12.09.2017 (č.l. 210-211 spisu) k odvolaniu žalovaného 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedli, že sa stotožňujú s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie pokiaľ ide vzťah medzi škodou a nemajetkovou ujmou, ktorú možno vzhľadom na povahu stotožniť s pojmom škoda na zdraví, pretože v obidvoch prípadoch ide o peňažnú náhradu za zásah do rôznych stránok práva na ochranu tej istej osobnosti, ktorej účelom je odčinenie negatívnych dôsledkov neoprávneného zásahu; ak škodu na zdraví považujeme za druh škody rovnako je potrebné považovať za druh škody aj nemajetkovú ujmu; ak by bol pojem škody vnímaný len v kontexte § 442 Občianskeho zákonníka nebolo by poškodeným umožnené účinné odškodnenie všetkých následkov škodových udalostí; v tomto zmysle účelom ustanovenia § 16 Občianskeho zákonníka nie je odlíšenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a nároku na náhradu škody, ale len o vyjadrenie toho, že zásahom do osobnosti človeka možno spôsobiť majetkovú aj nemajetkovú škodu; pre uvedený záver sa nevyžaduje jeho doslovné zákonné zakotvenie, pretože právnu normu ako určité pravidlo správania sa nemožno stotožňovať výlučne s jej textom, ale pri výklade právnej normy je potrebné brať na zreteľ hodnotové pozadie právneho poriadku a rešpektovať účel, zmysel a cieľ konkrétnej právnej normy; ak je možný výklad zákona, ktorý vedie k popretiu zmyslu zákonnej úpravy, ako aj výklad, ktorý vedie k naplneniu tohto zmyslu, je racionálne a ústavne žiaduce, aby sa uplatnil druhý výklad; nakoniec uviedli, že nakoľko účelom zákona č. 381/2001 Z. z. je prostredníctvom povinného zmluvného poistenia zabezpečiť v celom rozsahu náhradu všetkých škôd, ktoré môžu byť dopravnou nehodou spôsobené a neexistuje žiaden racionálny dôvod nato, aby niektorý z druhov škody bol vylúčený z rozsahu náhrady škody prostredníctvom povinného zmluvného poistenia; pokiaľ ide o eurokonformný výklad zákona č. 381/2001 Z. z. v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-22/12 sa príslušné články motorových smerníc majú vykladať v tom zmysle, že povinné zmluvné poistenie má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy v tom prípade, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného upravuje vnútroštátne právo; nakoľko právny poriadok zakotvuje povinnosť osoby, ktorá zavinila dopravnú nehodu, okrem nárokov podľa § 420 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, nahradiť aj nemajetkovú ujmu podľa § 13 Občianskeho zákonníka, potom v zmysle motorových smerníc aj takýto nárok podlieha harmonizácii a teda tiež musí byť uspokojený z povinného zmluvného poistenia, pričom právny poriadok takúto interpretáciu nevylučuje, ale naopak vytvára pre ňu priestor; podľa zákona č. 381/2001 Z. z. má poistený právo, aby za neho poisťovateľ nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a náklady pri usmrtení; súdny dvor uviedol, že pod pojem ujma na zdraví patrí akákoľvek ujma, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v danom spore, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity, čo zahŕňa tak fyzickú ako aj psychickú traumu; v dôsledku toho medzi škody, ktoré sa musia nahradiť v súlade s motorovými smernicami, patrí aj nemajetková ujma; keďže pojem škoda nie je nijako presnejšie vymedzený, nič nenasvedčuje tomu, že ak sa niektoré druhy škody, akou je aj nemajetková ujma, majú nahradiť podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva zodpovednosti za škodu, že by sa mali vylúčiť z tohto pojmu; na základe uvedeného považoval odvolanie žalovaného 2/ za nedôvodné.

2.4 Žalovaný 2/ vo vyjadrení zo dňa 14.09.2017 (č.l. 213-216 spisu) k odvolaniu žalobcov prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedol, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku vysporiadal s otázkou výšky nemajetkovej ujmy obdivuhodne progresívne, spravodlivo, dôkladne a presvedčivo, preto odvolacia argumentácia žalobcov proti prisúdenej výške nemajetkovej ujmy neobstojí; rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tomto smere konzistentné, podložené dôkladným naštudovaním historických prameňov i aktuálnych súdnych rozhodnutí v naozaj nezvyklej miere; premisy zvolené v napadnutom rozsudku ako aj jeho závery sú racionálne a spravodlivé; uviedol, že s argumentáciou súdu ohľadne výšky priznaného nároku sa stotožňuje; pokiaľ žalobcovia v odvolaní poukazujú na nejednotnú prax súdov ohľadne výšky priznávanej nemajetkovej ujmy v jednotlivých prípadoch, neprimeranosť priznaného nároku odôvodňujú najmä výpočtom nimi zvolenej vzorky súdnych rozhodnutí, ktoré majú deklarovať, že v podobných prípadoch súdmi priznaná výška nemajetkovej ujmy sa priemerne pohybuje v sume 18.292,66 € s percentom úspešnosti žalobcov v podobných prípadoch v rozsahu 71,12 % zo žalovanej sumy; vyjadril názor, že spôsob argumentácie žalobcov percentom úspešnosti žalobcov v podobných prípadoch je potrebné odmietnuť ako prvý, pretože nemá nič spoločné nielen s racionalitou uvažovania, ale nemá ani žiadnu výpovednú hodnotu; výška nemajetkovej ujmy nie je a nemá byť určovaná percentom zo žalobcom požadovanej sumy, ale najmä závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých došlo k porušeniu práva; ide o posudzovanie ujmy a okolností v každom

prípade jednotlivo; pri rozhodovaní je potrebné prihliadať na súdmi priznané výšky nemajetkovej ujmy v podobných prípadoch, ale nie na percentuálnu úspešnosť žalobcov vo vzťahu k nimi požadovanej výške nároku v jednotlivých prípadoch; vyjadril názor, že súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov a svoje rozhodnutie dostatočne zdôvodnil; vylúčenie prípadov, v ktorých nedošlo k porušeniu povinnosti na obidvoch stranách zo strany žalobcov vyznieva neprimerane a tendenčne; navyše žalobcovia vylúčili aj konkrétne prípady, kedy k porušeniu povinností na obidvoch stranách došlo, avšak výška priznaného nároku bola nižšia, či podobná ako v napadnutom rozsudku; s poukazom na pätnásť konkrétnych súdnych konaní uviedol, že s použitím metódy žalobcov, t.j. výpočtom priemeru jednotlivých súm, vychádza priemerná suma nemajetkovej ujmy na 14.484,85 €, pričom ide o prípady bez spoluzavinenia poškodeného a v absolútnej väčšine o mimoriadne závažnejšie okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo; navyše z troch žalobcami opomenutých konkrétnych súdnych konaní, v ktorých bolo zohľadnené spoluzavinenie poškodeného vyplýva, že s použitím metódy žalobcov priemerná výška nemajetkovej ujmy predstavuje 7.400,- €, keď aj z týchto dôvodov možno považovať odvolanie za nedôvodné; zdôraznil, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie ohľadne zistenia, že poškodená nebola pripútaná bezpečnostným pásom; poukázal na to, že žalobcovia počas konania túto skutočnosť nenamietali ani nespochybňovali; súd opakovane uviedol túto skutočnosť a vykonal dokazovanie; žalobcovia v odvolaní neuvádzajú žiadne argumenty, ktoré by mali túto skutočnosť hodnoverne spochybniť; odmietanie pripustenia tejto skutočnosti zo strany žalobcov je prirodzené, z právneho hľadiska však nejde o uvedenie skutočnosti, ktorá by hodnoverne spochybňovala záver súdu prvej inštancie uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku; na základe uvedeného považoval odvolanie žalobcov za nedôvodné.

2.5 Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ v replike zo dňa 05.10.2017 (č.l. 223 spisu) k vyjadreniu žalovaného 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedli, že v plnom rozsahu zotrvávajú na svojom odvolaní a všetkých svojich doterajších vyjadreniach doručených súdu.

2.6 Dňa 11.10.2017 doručil žalovaný 2/ súdu prvej inštancie prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadosť zo dňa 04.10.2017 (č.l. 225 spisu) o predĺženie lehoty na vyjadrenie k replike žalobcov; dňa 16.10.2017 žalovaný 2/ prostredníctvom elektronickej pošty oznámil, že po preštudovaní vyjadrenia žalobcov sa už vyjadrovať vo veci nebude (č.l. 226 spisu).

2.7 Odvolanie žalobcov a žalovaného 2/ a ich ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní doručil súd prvej inštancie žalovanému 1/ do vlastných rúk dňa 26.10.2017 prostredníctvom dožiadaného súdu v Českej republike (č.l. 234 spisu). Žalovaný 1/ sa žiadnym spôsobom nevyjadril.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanom spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcov podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.1.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.1.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.1.4 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcov ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie ohľadne výšky prisúdenej nemajetkovej ujmy a miery spoluzavinenia poškodenej na vzniknutej škode, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie v tomto smere na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.1.5 Odvolanie žalobcov 1/, 2/ a 3/ nie je dôvodné. V podanom odvolaní žalobcovia nesúhlasili so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a jeho právnym posúdením veci vo vzťahu k záveru o výške nemajetkovej ujmy a spoluzavinení poškodenej (ich dcéry, resp. sestry) na vzniku škody; odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v tomto smere správny; žalobcovia súdu prvej inštancie vyčítali, že vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy nedostatočne odôvodnil, prečo práve tisícnásobok hodnoty bodového hodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia by mal predstavovať základný rozsah ich odškodnenia (nemajetkovej ujmy); odvolací súd sa vo všeobecnosti stotožňuje so snahou súdu prvej inštancie stanoviť mechanizmus postupu súdov v obdobných prípadoch za účelom predvídateľného rozhodovania v podobných prípadoch, keď preskúmaním veci dospel k záveru, že z hľadiska prejednávaného sporu možno dospieť k záveru, že súd prvej inštancie týmto postupom nevybočil z intervalu priznávaných súm nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní (body 20 a 21 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), preto tomuto súdu prvej inštancie nemožno formálne nič vyčítať; preto aj podľa odvolacieho súdu na základe právnou úpravou a súdnou praxou formulovaných kritérií (na ktoré poukázal súd prvej inštancie a ktoré žalobcovia v podanom odvolaní nenamietali) do úvahy pripadajúca náhrada nemajetkovej ujmy žalobcov 1/ a 2/ predstavuje sumu 16.480,- € a žalobcu 3/ sumu 8.240,- €; súd prvej inštancie pri stanovení sumy nemajetkovej ujmy správne nevychádzal len zo samotného porovnania prisúdenej nemajetkovej ujmy v iných súdnych konaniach (skutkovo a právne podobných veciach), pretože výlučne takýto prístup by nemohol vystihnúť individuálnu osobnosť každého zo žalobcov (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/18/2016 zo dňa 22.06.2016), ale pri rozhodovaní správne zohľadnil výsledky vykonaného dokazovania z pohľadu viacerých kritérií formulovaných zákonom a súdnou praxou (body 15 až 24 odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie); naopak žalobcami navrhovaný prístup, kedy by výška prisúdenej nemajetkovej ujmy mala byť závislá na percentuálnej miere úspešnosti žalobcov v iných súdnych konaniach nemá oporu v zákone ani relevantnej súdnej praxi, keď súčasne je potrebné odmietnuť aj žalobcami formulovaný interval nemajetkovej ujmy, ktorý vychádza len zo selektívneho výberu niektorých súdnych konaní; naopak aj podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie so stanovením kritérií pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v prejednávanom spore riadne vysporiadal v súlade so zákonom a súdnou praxou; za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku žalobcov, že súd prvej inštancie nebol oprávnený skúmať spoluzavinenie poškodenej na vzniku škody, pretože túto skutočnosť neskúmal ani súd v trestnom konaní, v ktorom došlo k odsúdeniu žalovaného 1/; odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania dostatok skutkových zistení pre formuláciu právneho posúdenia veci o danosti spoluzavinenia poškodenej na vzniku škody v rozsahu 50 %, keď skúmanie zavinenia poškodeného na vzniku škody (§ 441 Občianskeho zákonníka) vykonáva súd v civilnom sporovom konaní aj bez návrhu (R 22/1979) a skúmanie tejto otázky nespadá do rozsahu viazanosti súdu v civilnom sporovom konaní inými rozhodnutiami (§ 193 tretia veta C.s.p.), pretože trestným rozsudkom o odsúdení žalovaného 1/ bol súd prvej inštancie viazaný len v rozsahu rozhodnutia o tom, že bol spáchaný konkrétny skutkovo vymedzený trestný čin a že ho spáchal žalovaný 1/, z čoho vyplýva, že rozhodnutie, ktorým bol páchateľ trestného činu uznaný za vinného neznamená, že škoda bola spôsobená výlučne jeho zavinením; ak sa okrem páchateľa trestného činu na vzniku škody podieľalo aj konanie alebo opomenutie poškodeného, nie je súd v civilnom sporovom konaní o nároku na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) pri posúdení spoluzavinenia poškodeného viazaný výrokom o vine páchateľa (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/818/2004 zo dňa 14.10.2004 alebo rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/612/2017 zo dňa 31.01.2018); z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie bol oprávnený a povinný pri rozhodovaní prihliadať na spoluzavinenie poškodenej na vzniku

škody; pokiaľ žalobcovia v odvolaní formulovali len samotný nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie o tom, že poškodená nebola v čase dopravnej nehody pripútaná bezpečnostným pásom a táto skutočnosť mala vplyv na vznik škody žalobcov (jej rozsah) a to bez toho, aby tento svoj nesúhlas podporili aj inak, než len jednoduchým tvrdením, že predmetné správanie je v rozpore s ich poznaním poškodenej, táto odvolacia námietka nebola spôsobilá spochybniť skutkové zistenia súdu prvej inštancie ohľadne tejto skutočnosti z vykonaného dokazovania, ktoré navyše žalobcovia v priebehu konania (pred rozhodnutím súdu prvej inštancie) nenamietali; na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je z hľadiska odvolacích námietok žalobcov vecne správne.

4.2.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného 2/ podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 8.240,- €, žalobcovi 2/ sumu 8.240,- € a žalobcovi 3/ sumu 4.120,- € (prvý výrok) podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.2.3 Napriek tomu, že v prejednávanom spore nešlo o spoločný záväzok žalovaných a z procesného hľadiska ide medzi žalovanými o samostatné procesné spoločenstvo (§ 75 ods. 1 Cs.p. v spojení s § 76 C.s.p.), aj keď odvolanie proti vyhovujúcemu výroku rozsudku podal len žalovaný 2/, odvolací súd v dôsledku podaného odvolania preskúmal celý vyhovujúci výrok rozsudok súdu prvej inštancie, keď vychádzal z názoru, že odvolanie podané len jedným zo žalovaných, ktorým bola uložená povinnosť plniť spoločne a nerozdielne, má odkladný účinok aj vo vzťahu k tomu žalovanému, ktorý odvolanie nepodal; povinnosťou odvolacieho súdu v takomto prípade je preskúmať celý výrok súdu prvej inštancie (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. MCdo/79/2002 zo dňa 27.08.2002 uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 4/2004); tento záver prevzala aj časť teórie (porovnaj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kolektív : Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, str. 1210).

4.2.4 Odvolanie žalovaného 2/ nie je dôvodné. Žalovaný 2/ v podanom odvolaní nenamietal skutkové zistenia súdu prvej inštancie, že žalovaný 1/ porušením svojich povinností vodiča motorového vozidla zavinil dopravnú nehodu zo dňa 09.04.2014, v dôsledku ktorej utrpela dcéra žalobcov 1/ a 2/, resp. sestra žalobcu 3/, zranenia, následkom ktorých v rovnaký deň zomrela s tým, že za spáchanie prečinu usmrtenia a prečinu ublíženia na zdraví bol žalovaný 1/ právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody a že žalovaný 1/ mal uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného 2/, preto pri viazanosti dôvodmi odvolania bolo predmetom odvolacieho prieskumu len právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie, že žalovaný 2/ ako poisťovateľ (poisťovňa) je v spore pasívne vecne legitimovaný, t.j. je povinný nahradiť žalobcom nemajetkovú ujmu za zásah do ich osobnosti v dôsledku úmrtia blízkej osoby (dcéry, resp. sestry) pri dopravnej nehode z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti žalovaného 1/ za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla; súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný 2/ je v spore pasívne vecne legitimovaný a preto mu uložil povinnosť nahradiť žalobcom nemajetkovú ujmu spoločne so žalovaným 1/, keď odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tomto smere vecne správne; súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní správne zaoberal otázkou, či do rozsahu poistného krytia v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z. z.") patrí aj prípadná náhrada nemajetkovej ujmy, keď v tomto smere cestou historickej metódy skúmania vývoja právneho poriadku a komparatívnej metódy porovnaním viacerých právnych poriadkov iných krajín za pomoci interpretácie práva cez prizmu hodnôt a účelu právnej úpravy dospel k záveru, že identifikovanú otvorenú medzeru v písanom práve je potrebné za účelom zabezpečenia bezrozpornosti právneho poriadku preklenúť tak, že do obsahu pojmu „škoda na zdraví" v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. patrí aj prípadná náhrada nemajetkovej ujmy pozostalých za zásah do ich osobnostných práv a teda náhrada je predmetom poistného krytia; súd prvej inštancie pritom v podstate odmietol potrebu tzv. eurokonformného výkladu predmetného ustanovenia ako nadbytočného, pretože

zabezpečenie predmetného cieľa je možné dosiahnuť vyššie uvedenými prostriedkami; žalovaný 2/ v podanom odvolaní vyčítal súdu prvej inštancie, že svojim rozhodnutím o danosti jeho pasívnej vecnej legitimácie v spore nerešpektoval súdnu prax vyjadrenú v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/168/2009 zo dňa 20.04.2011 a v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/301/2012 zo dňa 31.03.2016, ktoré sú v súlade s jeho argumentáciou o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých z povinného zmluvného poistenia; napriek tomu, že odvolaciemu súdu sú známe aj ďalšie rozhodnutie najvyššieho súdu s vyššie uvedeným záverom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/219/2016 zo dňa 15.05.2017), preskúmaním veci dospel k záveru, že v ďalšom období sa súdna prax najvyššieho súdu odklonila od uvedeného záveru a prostredníctvom eurokonformného výkladu zákona č. 381/2001 Z. z. priklonila sa k záveru o danosti pasívnej vecnej legitimácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých z povinného zmluvného poistenia (pozri najmä uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/1361/2015 zo dňa 26.06.2017 a sp. zn. 3Cdo/234/2017 zo dňa 17.04.2018, ktorými uvedené dovolacie senáty predložili vec na rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu s odôvodnením, že sa mienia odkloniť od doterajšej súdnej praxe vyjadrenej v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/168/2009, sp. zn. 3Cdo/301/2012 a sp. zn. 8Cdo/219/2016, pretože závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zn. C-22/12 zo dňa 24.10.2013 a ich bližšie komentovanie a konkretizovanie v rozhodovacej činnosti ústavného súdu privodili potrebu takej podstatnej korekcie skorších právnych náhľadov na riešenie otázky pasívnej vecnej legitimácie poisťovne v obdobných prípadoch, so zreteľom na ktorú už neobstoja doterajšie právne závery najvyššieho súdu, keď v jednej z týchto vecí veľký senát následne uznesením sp. zn. 1VCdo/3/2017 zo dňa 04.10.2017 konanie o dovolaní zastavil z dôvodu jeho späťvzatia, ďalej pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/1/2016 zo dňa 31.07.2017, v ktorom najvyšší súd dokonca dospel k záveru, že vzhľadom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu nie je potrebné vec predkladať na rozhodnutie veľkému senátu, ďalej pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/206/2017 zo dňa 27.02.2018, v ktorom dospel k záveru, že „za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v dovolaním namietanej právnej otázke pasívnej vecnej legitimácie poisťovne ohľadne nároku na nemajetkovú ujmu pozostalých z povinného zmluvného poistenia je potrebné považovať predovšetkým rozsudok Súdneho dvora EÚ C-22/12 zo dňa 24.10.2013, ktorého dôsledkom je záver, že vnútroštátne (slovenské) právo upravuje v prípadoch dopravných nehôd zodpovednosť poisteného v dvoch právnych inštitútoch a to v inštitúte zodpovednosti za škodu ako aj v inštitúte zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musia byť oba tieto druhy zodpovednosti predmetom poistného krytia", keď najvyšší súd v tomto rozhodnutí výslovne uviedol, že „touto ustálenou praxou bol zároveň prekonaný právny názor uvedený v rozhodnutiach sp. zn. 4 Cdo 168/2009 a sp. zn. 3 Cdo 301/2012"); ďalej je v tomto smere potrebné zdôrazniť, že k názoru o nevyhnutnosti tzv. eurokonformného výkladu pojmu škoda na zdraví vo vzťahu k rozsahu poistného krytia povinného zmluvného poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z. z. aj na nemajetkovú ujmu pozostalých a tým súčasne k danosti pasívnej vecnej legitimácie poisťovne v týchto sporoch sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri najmä uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/206/2015 zo dňa 29.04.2015, III.ÚS/646/2015 zo dňa 16.12.2015, sp. zn. I.ÚS/474/2016 zo dňa 17.08.2016, sp. zn. III.ÚS/666/2016 zo dňa 11.10.2016, sp. zn. II.ÚS/847/2016 zo dňa 10.11.2016 a sp. zn. III.ÚS/610/2017 zo dňa 10.10.2017); v neposlednom rade sa k uvedenému záveru pri výklade obsahovo totožných ustanovení právneho poriadku priklonil aj Najvyšší súd Českej republiky (pozri najmä rozsudok veľkého senátu občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31Cdo/1704/2016 zo dňa 18.10.2017, ktorý eurokonformným výkladom práva dospel k záveru, že pod náhradu škody na zdraví alebo usmrtením podľa § 6 ods. 2 zákona č. 168/1999 Sb. o poistení zodpovednosti za ujmu spôsobenú prevádzkou vozidla je možné podradiť aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka a preto poistenie zodpovednosti za prevádzku vozidla zahŕňalo podľa úpravy účinnej do 31.12.2013 tiež náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch); na základe uvedených aktuálnych rozhodnutí najvyššieho súdu ako aj rozhodnutí ústavného súdu dospel odvolací súd k záveru, že za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (článok 2 ods. 1 základných princípov Civilného sporového poriadku) je potrebné považovať právne posúdenie veci, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj súd prvej inštancie ohľadne danosti pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 2/ v spore, pretože tento ako poisťovateľ zodpovednosti žalovaného 1/ za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je povinný z povinného zmluvného poistenia nahradiť žalobcom aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá spadá do rozsahu poistného krytia podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z., pretože títo boli ako poškodení oprávnení svoj nárok podľa § 15 ods. 1 druhá veta zákona č. 381/2001 Z. z. uplatniť priamo proti žalovanému 2/ ako poisťovateľovi; v zmysle

uvedeného sa teda aj odvolací súd prostredníctvom eurokonformného výkladu zákona č. 381/2001 Z. z. priklonil k záveru, že pojem „škoda na zdraví" je nevyhnutné vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj (výslovne neuvedenú) náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti prevádzkovateľa motorového vozidla za zásah do osobnostných práv pozostalých a teda nemajetková ujma spadá do rozsahu poistného krytia povinného zmluvného poistenia; nevyhnutnosť eurokonformného výkladu zákona č. 381/2001 Z. z. vyplýva zo skutočnosti, že predmetný zákon bol výsledkom transpozície troch tzv. motorových smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo dňa 16.09.2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti; komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje majetkovú škodu aj nemajetkovú škodu; výklad uvedených motorových smerníc podal Súdny dvor Európskej únie v rozsudku sp. zn. C-22/12 zo dňa 24.10.2013, keď dospel k záveru, že „povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej" (keď vnútroštátnym právom nie je potrebné v tomto smere chápať zákon č. 381/2001 Z. z., ale právny poriadok ako celok, pretože ako to uviedol aj súd prvej inštancie, niektoré právne poriadky nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých osôb nezakotvujú a cieľom predmetných smerníc nebola harmonizácia právnych poriadkov členských štátov v zmysle stanovenia povinnosti členským štátom takýto nárok zakotviť v právnom poriadku); predmetné smernice nevyžadujú zavedenie určitých konkrétnych druhov zodpovednosti, ale len aby akákoľvek občianskoprávna zodpovednosť z prevádzky motorových vozidiel bola krytá povinným zmluvným poistením; cieľom smerníc nebolo vylúčenie niektorých osôb z možnosti uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, preto ochrana, ktorá musí byť zaistená podľa smerníc sa vzťahuje na každú osobu, ktorá má právo na náhradu škody spôsobenej motorovým vozidlom na základe vnútroštátneho práva upravujúceho občianskoprávnu zodpovednosť; zodpovednosť žalovaného 1/ vyplývajúca z ustanovenia § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka sa odvíja od jeho zavinenia dopravnej nehody zo dňa 09.04.2014 a má občianskoprávnu povahu; v súlade s nepriamym účinkom smernice je preto výklad zákona č. 381/2001 Z. z. potrebné podriadiť cieľom predmetných motorových smerníc a výsledku, ktorý sledujú; v rámci eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva na základe zásady nepriameho účinku smerníc je tak súd pri aplikácii vnútroštátneho práva povinný vziať do úvahy celé vnútroštátne právo a urobiť všetko, čo je v jeho právomoci za účelom dosiahnutia cieľov predpokladaných smernicou, keď v tomto smere je povinný použiť zvolené výkladové metódy práva vrátane zmeny ustálenej judikatúry, ak táto vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľom smernice; podmienky pre uplatnenie zásady nepriameho účinku smerníc boli v prejednávanom spore splnené, pretože už uplynula lehota na ich vykonanie (implementáciu) a výsledkom implementácie bol stav vnútroštátneho práva, ktorý umožňoval viacero možných výkladov zákona č. 381/2001 Z. z. a bolo nevyhnutné určiť ten, ktorý je v súlade s cieľmi smerníc; z hľadiska vecného bolo potrebné určiť, či výkladové metódy práva umožňujú dospieť k záveru, ktorý je v súlade s cieľom smernice, keď v tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s inštruktívnym výkladom možností a dôvodov interpretácie zákona č. 381/2001 Z. z. v tom smere, že zahŕňa aj nárok pozostalých na nemajetkovú ujmu (body 36 až 44 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie); vzhľadom na odvolaciu námietku žalovaného 2/ je potrebné osobitne zdôrazniť, že nejde o výklad contra legem, o ktorý by išlo len v prípade, keby zákon č. 381/2001 Z. z. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých z povinného zmluvného poistenia výslovne vylučoval; prijatie predmetného výkladu nie je ani v rozpore s princípom právneho štátu, resp. so zákazom retroaktivity, pretože ide len o právne posúdenie veci a nie o tvorbu práva so spätným účinkom (pri aplikácii a interpretácii práva súdom sa nejedná o tvorbu práva); na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je z hľadiska odvolacích námietok žalovaného 2/ vecne správne.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1.1 Žalobcovia podané odvolanie ťažiskovo odôvodnili tým, že v prejednávanom spore dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj právne posúdenie veci vo vzťahu k výške prisúdenej nemajetkovej ujmy a spoluzavineniu poškodenej na vzniku škody však považuje odvolací súd za správne (body 4.1.4 až 4.1.5 odôvodnenia).

6.1.2 Žalovaný 2/ podané odvolanie ťažiskovo odôvodnil tým, že v prejednávanom spore rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.) ohľadne jeho pasívnej vecnej legitimácie v spore. Právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie však považuje odvolací súd v tomto smere za správne (bod 4.2.4 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie (s výnimkou výroku o trovách konania) ako vecne správne potvrdil.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania žalobcov a súčasne ako závislý výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) vzhľadom na odvolanie žalovaného 2/ preskúmal aj výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (tretí výrok) a dospel k záveru o nevyhnutnosti jeho zmeny podľa § 388 C.s.p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie; súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. podľa výsledku konania priznal nárok na náhradu trov konania žalovaným 1/ a 2/ proti žalobcom v rozsahu 48,50 %, keď pri rozhodovaní vychádzal z matematického výsledku konania ohľadne pomeru uplatnenej a prisúdenej sumy nemajetkovej ujmy; odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcov, že v prípade prejednávaného sporu, keďže ohľadne základu (existencia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy) dospel súd prvej inštancie k záveru o jeho danosti a len výška nároku závisela od úvahy súdu, boli žalobcovia v spore úspešní; pri rozhodovaní o trovách konania v prípade, kedy rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu sa procesný úspech posudzuje len vo vzťahu k výsledku sporu ohľadne základu nároku, preto skutočnosť, že došlo aj k čiastočnému zamietnutiu žaloby žalobcov v prevyšujúcej časti, nemá na rozhodnutie o trovách konania žiadny vplyv; v tomto prípade, aby dôsledky takéhoto rozhodnutia neboli vo vzťahu k žalovaným nespravodlivé, sa výška náhrady trov konania odvíja len od prisúdenej sumy bez ohľadu na pôvodný predmet konania; aj v režime ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. mali žalobcovia plný úspech, pretože za situácie, že základ nároku bol daný a len výška plnenia (nemajetkovej ujmy) závisela od úvahy súdu, zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti nepredstavuje úspech žalovaných, ale je len dôsledkom úvahy súdu; preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie (tretí výrok) zmenil tak, že žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcom 1/, 2/ a 3/ trovy konania pred súdom prvej inštancie z prisúdenej sumy v plnom rozsahu; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko odvolanie žalobcov bolo dôvodné len v nepatrnej časti (trovy konania pred súdom prvej inštancie) a odvolanie žalovaného 2/ (vzťahujúce sa aj na žalovaného 1/) nebolo dôvodné so zohľadnením skutočnosti, že neúspech strany je v rovnakom rozsahu vo vzťahu k trovám konania úspechom protistrany, rozhodol odvolací súd, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).